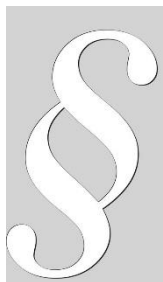

ZADEVA : Nestrinjanje z izvajanjem preventivnega testiranja na SARS-Cov-s, z uporabo zaščitnih mask in t.i. cepljenja proti Kovid-u 19 za učence, dijake, študente in osebe, ki izvajajo vzgojno-izobraževalni program

Spoštovani,

Uvodoma izražamo odločno nestrinjanje z obveznostjo preventivnega testiranja na SARS-Cov-2, uporabo zaščitnih mask ter zahtevo po t.i. cepljenju proti Kovid-u 19 za učence, dijake, študente in osebe, ki opravljajo, izvajajo vzgojno – izobraževalno dejavnost na vseh stopnjah izobraževanja. Navedene aktivnosti, torej izvajanje kakršnegakoli testiranja ali zahteve po samotestiranju tako otrok kot odraslih v šolstvu, zahteve po nošnji mask ter zahteve po t.i. cepljenju in nenazadnje tudi širjenje kakršnihkoli propagandnih sporočil v zvezi s to temo so nezakonite, protiustavne in zato nedovoljene, saj nimajo veljavne pravne podlage v slovenski nacionalni zakonodaji, ki bi te obveznosti oz. takšne invazivne medicinske posege v telo opravičevala, poleg navedenega, torej pravnih dilem, pa resno opozarjajo tudi na številna medicinska odprta vprašanja.

Ustava RS, ki je najvišji pravni akt v državi, podeljuje pravico do osebnega dostojanstva in varnosti, do varstva pravic zasebnosti in osebnostnih pravic, do svobode izražanja in vesti. Ustava RS podeljuje tudi pravico do svobode vesti in do ugovora vesti, če se s tem ne omejuje pravic in svoboščin drugih. Navedeno pomeni, da je vsakomur podeljena ustavna pravica do svobodne odločitve glede izvedbe medicinskih posegov v ali na telo, zato je nujno spoštovati izbire, odločitve vesti otrok oz. njihovih staršev ter vseh odraslih, ki na kakršenkoli način sodelujejo v vzgojno – izobraževalni dejavnosti.

Vsak državljan, pacient ima pravico do samostojnega odločanja o zdravljenju, pod pogoji, ki jih določa zakon. Pacientu, ki je sposoben odločanja o sebi, brez njegove poprejšnje svobodne in zavestne privolitve na podlagi prejetih pojasnil iz **20. člena Zakona o pacientovih pravicah (Uradni list RS, št. 15/08, 55/17 in 177/20)** ni dovoljeno opraviti medicinskega posega oziroma zdravstvene oskrbe, razen v primerih, ki jih določa zakon. Posebna privolitev pa je potrebna v primeru sodelovanja v medicinskih raziskavah, ta privolitev mora biti dokumentirana. **Enako pravno varnost nudi tudi Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic ter 164. Konvencija o varstvu človekovih pravic in dostojanstvu človeškega bitja v zvezi z uporabo biologije in medicine**, ki v 4. členu določa, da se mora vsak zdravstveni poseg, vključno z raziskavami, opraviti v skladu s poklicnimi dolžnostmi in normami, kar pa seveda pomeni, tako kot to določa 5. člen Konvencije, da se sme zdravstveni poseg opraviti šele potem, ko je bila oseba, ki jo to zadeva, o njem poučena in je vanj prostovoljno privolila. Osebo je torej potrebno predhodno poučiti o namenu in naravi posega ter jo seznaniti s posledicami in tveganji posega. Poseg mora biti varen, kar pomeni, da mora biti izdelana verificirana študija varnosti in učinkovitosti. Do sedaj zbrani podatki, ki so bili z večjimi opozorili že posredovani ravnateljem slovenskih OŠ, ne potrjujejo ne varnosti in ne učinkovitosti s strani Vlade RS predpisanih ukrepov.

Ob tem posebej poudarjamo, da v Sloveniji ni ustrezne pravne podlage za izvajanje obveznega ukrepa testiranja oziroma samotestiranja oseb, uporabe mask ali t.i. cepljenja proti Covid 19. Priporočila NIJZ so le priporočila in niso zavezujoče narave. Odloki Vlade RS, Odlok o začasnih ukrepih za

zmanjšanje tveganja okužbe in širjenja okužbe z virusom SARS- 2 (Uradni list RS, št. 30/2021 z dne 4.3.2021) pa je **podzakonski predpis**, ki **nima pravne podlage** v zakonu. Zakon o nalezljivih boleznih (Uradni list RS, št. 33/06, s spremembami) namreč z nobeno določbo ne določa samotestiranja, kot obveznega ukrepa za preprečevanje širjenja okužb pri nalezljivih boleznih, prav tako ne obvezne uporabe mask in cepljenja proti Covid 19. Noben podzakonski predpis, naj bo Sklep, Odlok ali Odredba, nima pravne narave predpisa, ki bi lahko formalno in/ali vsebinsko širil domet zakonske določbe. Podzakonski predpisi lahko skladno s ustavnopravnim načelom zakonitosti, zakonsko materijo le podrobneje urejajo (to je njihova funkcija in namen), pri čemer pa to ne sme pomeniti, da se dolžnosti širijo in pravice ožijo.

Odloka Vlade RS, ki seveda nista zakon, torej ni mogoče šteti za pravno podlago za odreditev in izvedbo samotestiranja otrok kakor tudi za predvajanje kakršnihkoli propagandnih sporočil v zvezi s to temo, prav tako ne za uporabo zaščitnih mask in cepljenja. Na tem mestu pa izrecno navajamo še, da privolitev posameznika ne bi bila ustrezna pravna podlaga, saj vsekakor manjka element prostovoljnosti, prav tako pa je spornost njene pravne veljave še obsežnejša, ker privolitev ne temelji na popolni seznanitvi privolitelja z varnostjo in učinkovitostjo ukrepa, pač pa grobo kršeni ali celo neizvedeni pojasnilni dolžnosti izvajalca posameznega ukrepa in Vlade RS.

Na tem mestu je potrebno opozoriti tudi na **odločbo Ustavnega sodišča, ki je s svojo odločitvijo z dne 13. 05. 2021, števil. U-I-79/20-24** (objavljena na spletni strani: <https://www.us-rs.si/odlocba-ustavnega-sodisca-st-u-i-79-20>) ugotovilo neskladnost 2. in 3. točke 1. odstavka 39. člena Zakona o nalezljivih boleznih (ZNB) z Ustavo RS, posledično pa zato tudi neskladnost petih odlokov Vlade RS z Ustavo RS, odlokov, ki se nanašajo na prepoved gibanja in zbiranja ljudi. Z Ustavno odločbo z dne 17. 06. 2021, števil. U-I-50/21 (objavljena na spletni strani: <https://www.us-rs.si/odlocba-ustavnega-sodisca-st-u-i-50-21>), pa je Ustavno sodišče presojalo sorazmernost več določb vladnih odlokov v delu, ki se nanašajo na prepovedane shode ali pa so bili le ti številno omejeni. Analogno je moč predmetno odločitev uporabiti tudi glede vladnih odlokov o obvezni uporabi mask, PCR testov in PCT potrdil. Za oba ukrepa (prepoved shodov in omejitev števila udeležencev na do deset oseb) je Ustavno sodišče namreč ugotovilo, da sta zaradi trajanja in učinkov močno posegla v pravico do mirnega zbiranja in javnih zborovanj in da so vladni odloki v neskladju z Ustavo v delu, v katerem so prepovedovale shode v celoti oziroma so jih omejevale na do deset udeležencev.

Glede na takšno odločitev Ustavnega sodišča, zlasti upoštevajoč prvo Ustavno odločbo, ko je Ustavno sodišče odločilo o neskladnosti 39. člena ZNB z Ustavo RS, ki ni ne dovolj jasen in določen, je jasen sklep, da če ni razglašena izjemna (vojna ali izredna) stanja, če ni uradne epidemije, se ni moč sklicevati na 39. člen ZNB, in če se ni moč sklicevati na 39. člen ZNB, potem ne veljajo ukrepi, kot so določena obvezna uporaba mask, PCR testov in PCT pravila, enako pa seveda velja tudi za t.i. cepljenje. Ob tem je potrebno dodati, da ZNB med nalezljivimi boleznimi ne določa Kovid - 19! To seveda pomeni, da se ZNB sploh ne sme in ne more uporabljati za sedanje stanje v državi!

Z predpisanimi ukrepi, ki določajo obvezno uporabo mask, PCR testiranja in PCT pravila, so očitno kršene tudi številne ustavne pravice državljanov, čeravno je Ustava po hierarhiji pravnih aktov na vrhu, kar pomeni, da morajo biti vsi ostali pravni akti v državi z njo v skladu. Ustava namreč v 16. členu določa, da je z Ustavo določene človekove pravice in temeljne svoboščine moč le izjemoma začasno razveljaviti ali omejiti v vojnem in izrednem stanju in sicer le za čas trajanja vojnega ali izrednega stanja in le v obsegu, ki ga to stanje zahteva in na način, da sprejeti ukrepi ne povzročajo neenakopravnosti, ki bi temeljila le na rasi, narodni pripadnosti, spolu, jeziku, veri, političnem ali drugačnem prepričanju, gmotnem stanju, rojstvu, izobrazbi, družbenem položaju ali drugi osebno okoliščini. V nobenem primeru pa ni moč razveljaviti ali omejiti pravice do nedotakljivosti človekovega življenja, prepovedi mučenja, varstva človekove osebnosti in dostojanstva, domneve nedolžnosti, načela zakonitosti v kazenskem postopku, pravnih jamstev v kazenskem postopku in svobode vesti. V RS ni

razglašeno ne vojno in ne izredno stanje, ki bi dopuščalo omejevanje ali razveljavljanje temeljnih ustavnih pravic in svoboščin, zato tudi ni dopustno nikakršno poseganje v telo posameznega državljana brez njegove privolitve. V skladu s 17. členom Ustave RS je človekovo življenje nedotakljivo, v skladu z 18. členom Ustave RS- Prepoved mučenja, pa nihče ne sme biti podvržen mučenju, nečloveškemu ali ponižujočemu kaznovanju ali ravnanju, na človeku pa je prepovedano delati medicinske ali druge znanstvene poskuse brez njegove svobodne privolitve. Skladno z navedenim tudi kakršnokoli sankcioniranje na podlagi neupoštevanja teh protiustavnih ukrepov nima pravne podlage v zakonu, zahteva pa strogo spoštovanje volje državljana, otroka, učenca, dijaka, študenta in drugih odraslih, ki sodelujejo v procesu vzgoje in izobraževanja.

Pri tem gre opozoriti vodstva šol in ustanov, ki izvajajo vzgojni, varstveni in /ali izobraževalni program, da kot vzgojno-varstveno in izobraževalni zavodi in ustanove nimajo zakonske podlage (kljub morebitnim navodilom in okrožnicam MIZŠ ali drugih institucij) za zbiranje in vodenje evidenc z osebni podatki otrok, študentov, ki bi bile kakorkoli povezane s predmetnimi ukrepi. Glede tega je svoje stališče in pravno mnenje podala tudi Informacijska pooblaščenka Republike Slovenije gospa Mojca Prelesnik, katero je tudi javno objavljeno in dostopno na spletni strani Informacijskega pooblaščenca, pri čemer je slednja v tej zadevi uvedla tudi inšpekcijski nadzor (mnenje je dostopno na povezavi: https://www.ip-rs.si/vop/?tx_jzgdrcisions_pi1%5BshowUid%5D=1910).

Posledično vzgojno-izobraževalni zavod tudi nima nikakršnih pristojnosti, pravic ali dolžnosti, onemogočanja šolanja otrokom v šoli v primeru odklonitve testiranja, odklonitve uporabe mask in/ali t.i. cepljenja proti Covid-19.

Nenazadnje in najpomembneje pa je, da otroci in mladostniki **uživajo posebno ustavno varstvo in skrb**, zaščiteni so pred gospodarskim, socialnim, telesnim, duševnim ali drugim izkoriščanjem in zlorabljanjem (56. člen Ustave RS). Izobraževanje otrok je prav tako ustavna kategorija (57. člen Ustave RS). Pravice otrok pa se kažejo kot nasprotni izraz dolžnosti staršev, ki izvirajo iz starševske skrbi (54. člen Ustave RS). Varovanje otrokove koristi je namreč dolžnostno upravičenje, katerega nosilci so v prvi vrsti starši. Pri tem tako otroci kot tudi starši ne smejo biti neutemeljeno in protipravno prikrajšani. Gre namreč za posebej ustavno varovane kategorije, kar pomeni, da je še bolj poudarjen tako negativni, kot pozitivni značaj teh pravic in dolžnosti. Na tem mestu negativni značaj pravic pomeni, da nihče, predvsem pa ne država in javne institucije (torej tudi vzgojno-izobraževalni zavodi) v te pravice ne smejo posegati, če to ni izrecno predpisano z zakonom.

Glede uporabe mask izpostavljam, da prisilna uporaba maske predstavlja neutemeljen, nedovoljen in protipraven poseg v telo, in hkrati predstavlja neposredno grožnjo za fizično in psihično zdravje otroka, ter mučenje učenca – poudarjamo, da so bila ta dejstva ugotovljena v sodnih postopkih sodišč v EU, s sodnimi izvedenci, in da ugotovitve teh sodišč veljajo tudi v Sloveniji. Ne gre torej za prostovoljno uporabo zaščitnih mask, za katero bi se oseba sama odločila, ampak gre za prisilo pod grožnjo prepovedi vstopa v šolo in sodelovanja pri pouku, prepovedi opravljanja preverjanja znanj ter posledično pridobivanja ocen in zaključka razreda oz. letnika, kar lahko močno vpliva na njihovo izobraževanje in prihodnost.

Ne gre torej za nedolžen ukrep, ki za seboj ne prinaša nobenih posledic, ampak za ukrep, kateremu so učenci, dijaki in študenti izpostavljeni brez njihove izrecne privolitve oz. samostojne odločitve. Še posebej je to pomembno pri asimptomatskih ljudeh, ki ne kažejo absolutno nobenega znaka okužbe in ni nobene medicinske indikacije za nošenje mask, pa so kljub temu izpostavljeni velikim tveganjem in nevarnostim (ki bodo podrobneje obrazloženi v nadaljevanju).

Množično nošenje zaščitnih mask zdravih oseb pa tudi nima nobenih učinkov. To je dokazano tudi v praksi, saj Slovenija in cela EU že več kot eno leto predpisuje obvezno nošenje mask praktično vsepovsod, pa zato v nobeni državi ni nič manj okužb. Do takšne ugotovitve so prišli tudi raziskovalci

v Avstriji, ki so ugotovili, da bi moralo 100.000 osnovnošolcev en teden prenašati vse stranske učinke nošenja maske, da bi preprečili le eno okužbo na teden (objavljeno na spletni strani <https://2020news.de/sensationsurteil-aus-weimar-keine-masken-kein-abstand-keine-tests-mehr-fuer-schueler/>) (podrobneje v nadaljevanju). Takšen ukrep pa nikakor ni sorazmeren z zasledovanim ciljem.

Opozarjamo tudi, da je Višje sodišče v Kopru z odločbo opr. št. Prp 24/2021, in več sodišč prve stopnje, npr. Okrajno sodišče v Celju s sklepom PR 1513/2020, odločilo, da **predpis, ki določa obvezno uporabo zaščitnih mask, ni bil izdan v okviru napatitve iz 39. člena ZNB in v posledici ne gre za prekršek iz 14. točke prvega odstavka 57. člena ZNB. Domnevni kršitelji v navedenih zadevah so bili oproščeni, ker je sodišče ugotovilo, da niso storili očitane prekrška.** V kolikor torej učenec, študent in /ali druga odrasla oseba, ki sodeluje v vzgojno-izobraževalnem procesu, ne nosi zaščitne maske, ne stori nobenega prekrška in zato tudi kakršnokoli sankcioniranje nima pravne podlage v zakonu. Od učencev in drugih odraslih v šolstvo je torej protipravno zahtevati, da uporabljajo zaščitno masko proti njihovi volji, saj za to ni zakonske podlage (kljub morebitnim navodilom in okrožnicam MIZŠ ali drugih institucij).

Nadalje opozarjamo na strokovne ugotovitve znanstvenikov glede PCR testov, mask in t.i. cepiv proti Covid 19. Ugotovitve Dr. Gatti, Italijanske bio-inženirke, ki je v laboratoriju pod mikroskopom analizirala sestavo 4-ih tipov vatiranih palčk (za jemanje brisa iz nosne sluznice ali žrela), prisotnih na tržišču in ki se uporabljajo pri testih za ugotavljanje prisotnosti okužbe na SARS-COV-2, so zastrašujoče. Dr. Antoniette Gatti je rezultate svojih raziskav predstavila Italijanskemu parlamentu na seji dne 31.03.2021 (povzetek njenega govora je dostopen na povezavi: <https://webtv.cametra.it/evento/17885>). Strokovnjakinja je ugotovila, da so na konicah vatiranih palčk prisotni tudi nano delci srebra in nano delci cirkonijevega silikata, titanija, aluminija ter zelo velika količina žvepla. Popolnoma nejasno je, zakaj so na konici testne palčke prisotni vsi tej nano delci vseh naštetih elementov, zlasti srebra. Strokovnjakinja ocenjuje, da je zelo nenavadno, da se pri izdelavi vatiranih testnih palčk sploh uporabljajo vsi ti elementi, saj se običajno uporabljajo pri izdelavi raznih medicinskih naprav in razvijanju nano tehnologij, a je njihov namen tam jasen in utemeljen. Testne palčke/testi za ugotavljanje prisotnosti okužbe na SARS-COV-2 torej glede na uporabljeno posebno (in ne neko navadno) tehnologijo izdelave predstavljajo pravzaprav medicinsko napravo. Kar je po njenem mnenju še bolj nenavadno, pa je to, da na ovitku testov/palčk ni naveden noben od teh ugotovljenih elementov, kar seveda zbuja dvom, saj so na embalaži običajno vedno navedene vse sestavine in vsi elementi, ki so prisotni, tudi če so prisotni le v sledovih.

Če povzamemo njene nadaljnje ugotovitve: za teste oz. testne palčke, ki so novejšega datuma proizvodnje in so trenutno pretežno dobavljivi na tržišču, se večinoma uporabljajo steklena vlakna; konice testnih palčk torej niso iz mehkih vlaken, kot bi se pričakovalo za jemanje brisa iz zelo mehkega in občutljivega tkiva kot je nosna/žrelna sluznica, temveč iz zelo grobih, trdih vlaken. Te novejše testne palčke oz. konice zelo dobro postrgajo testni biološki material (vzorec sluznice), a s tem, ko se jih potisne v nosno votlino in jih nato še nekajkrat zavrti, da se postrga sluznico in pridobi vzorec, lahko izzove krvavitve in poškodbe sluznice ali pa celo predre membrano, ki loči nosno votlino od možganov ter zlomi etmoidno kost, ki leži za to membrano (kar je nato potrebno operirati – znan je primer ženske iz Texasa). Poleg tega so ta izredno trda vlakna na testnih palčkah hkrati tudi zelo krhka – lahko se zdrobijo, odlomijo, delci vlaken pa ostanejo v sluznici in povzročijo fibroze, granulomatoze ter razne poškodbe žrelnice. Zaradi tega bi smel testiranja izvajati le nekdo, ki dobro pozna anatomijo človeške lobanje, torej nek specialist/ORL, ne pa nekdo, ki tega znanja nima.

Posebej je potrebno opozoriti na otroke, saj je anatomija otrok drugačna kot anatomija odraslih, zato so zanje ti testi popolnoma neprimerni. Še toliko večji problem pa je večkratno ponovljeno testiranje (enkrat ali celo večkrat tedensko), saj to zelo razdraži občutljivo mehko sluznico, če pa pride do poškodbe sluznice, se ta v parih dneh ali enem tednu ne more ponovno zaceliti, zato vsako nadaljnje

testiranje povzroči še dodatne poškodbe. Zato je po mnenju dr. Gatti za otroke redno tedensko testiranje zelo tvegano z medicinskega vidika.

Tako prisilna nošnja mask, kot testi, ki se izvajajo za diagnosticiranje Covid-19 (torej tako PCR kot tudi HAGT) na način, da jemalec vzorca osebi v nos vstavi brisno palčko, ki doseže površino zadnje stene nazofarinksa, dejansko predstavljajo grob in nevaren poseg v telo/medicinski poseg. Za vsak tak poseg pa je nujna **privolitev** pacienta, že na podlagi **26. člena Zakona o pacientovih pravicah**, ki določa, da pacientu, ki je sposoben odločanja o sebi, brez njegove poprejšnje svobodne in zavestne privolitve **ni dovoljeno opraviti medicinskega posega oziroma zdravstvene obravnave, razen v primerih, ki jih določa zakon**. Prisilna nošnja mask in obvezno testiranje pa tudi nista predpisana z zakonom (kot je to npr. obvezno cepljenje) ampak sta določeno le z Uredbo vlade, torej podzakonskim aktom. Tudi ZNB jasno določa, da je potrebno izjeme od prostovoljnega medicinskega posega oz. zdravstvene obravnave (med katere nedvomno sodi tudi prisilna nošnja masko in test za Covid-19) določiti samo z zakonom.

To pomeni, da sta prisilno nošenje mask in izvajanje testiranj na podlagi odlokov vlade prima facie protiuustavna in protizakonita, saj obveznost uvaja odlok (podzakonski predpis), ne pa zakon.

Ustavno sodišče je s sklepom št. U-I-83/20-10 (objavljeno na spletni strani <http://www.us-rs.si/documents/2e/ab/u-i-83-20-sklep4.pdf>) odločilo, da lahko Vlada uvede le tiste ukrepe, ki so strokovno utemeljeni in za njih obstaja znanstvena podlaga.

Za uvedbo prisilne nošnje mask ni znanstvene podlage, uvedba maske je zato v nasprotju z mnenjem strokovne skupine MZ. **Uporaba zaščitnih mask ne preprečuje širjenja okužb z virusom SARS-CoV-2.**

Glede testiranja PCR opozarjamo, da gre za medicinski eksperiment, sam test pa je neverodostojni medicinski produkt, zato se ne sme izvajati nad osebo, ki takšnega medicinskega eksperimenta ne dovoli oz. vanj ne privoli. Enako velja za domnevno t.i. cepivo proti COVID – 19, ki to ni, pač pa je genska, nepreizkušena terapija – ali bolje manipulacija, brez varnostne študije in študije učinkovitosti, čisti eksperiment za človeštvo, ki je v 3. fazi kliničnih preiskav, ki se bodo končale šele leta 2023/2024, zato o njihovi varnosti in učinkovitosti še ni moč govoriti, pač pa kot kažejo zadnji objavljeni podatki, je moč govoriti o njihovi škodljivosti. Eksperimentalno cepljenje je po podatkih EudraVigilancev sestavi Evropske agencije za zdravila do 07.08.2021 potrdilo 21.310 smrtnih primerov kot posledico cepiva, 34.75% cepljenih oseb pa je imelo tako hude posledice, da je potrebovalo zdravniško pomoč (članek 21.310 mrtvih in 802.786 poškodovanih prijavljeno kot reakcija na cepiva proti Covid-19 v Evropi do 07.08.2021, Vigior Colnar, 7.8.2021). Dr.Tess Lawrie, direktorica organizacije Medicina – zasnovana na dokazih – Evidence based medicine consultancy« iz Velike Britanije, meni, da bi bilo cepljenje potrebno prekiniti in od vlad držav zahtevati več podatkov, saj je njihova organizacija zabeležila več kot 300.000 prijav o neželenih učinkih in posledicah cepiv proti Covid-19, kar ni običajen in pričakovani podatek po uvedbi cepiva. Potrdila je vsaj 7000 smrtnih primerov v Evropi, kar bi zahtevalo takojšnjo ustavitev procesa cepljenja in tako opozarja na netransparentnost informacij in podatkov o t.i. cepivih proti Covid-19. Nadalje dr. Lawrie še pove, da se po cepivu proti Covid-19 najpogosteje pojavljajo krvavitve v možganih, možganske in srčne kapi, pljučne embolije, krvni strdki, kar bi zahtevalo strogo spremljanje in preiskavo primerov. Trdi, da je Covid ozdravljiva bolezen, da jo je moč zdraviti z obstoječimi zdravili, ki niso niti draga. Opozarja na neobstoj študij varnosti in učinkovitosti cepiv proti Covid-19 (povzetek njenega intervjuja je bil objavljen dne 07.08.2021 na facebook profilu STOP Lažnivim medijem). Vse to bi bilo potrebno nujno upoštevati pri izvajanju cepljenja, saj šele po 4. fazi kliničnega testiranja, ki pa traja od 10 do 15 let, lahko izvemo, kakšne so posledice cepljenja, kakšna je njegova varnost in učinkovitost, šele tedaj bo moč govoriti, ali je cepivo dopustno uporabljati, vprašanje je še toliko bolj smiselno, ker proizvajalci cepiv za svoj eksperimentalni produkt ne odgovarjajo.

Minimalno, kar lahko cepivo povzroči človeškemu telesu, je upad odpornosti, kar so potrdile zadnje študije. T.i. cepivo zniža človekovo imunost za 4-krat do 5-krat, hkrati pa je tudi že ugotovljeno, da je s cepivom povezano pospeševanje bolezni (VEAD), tveganje, da cepljena oseba po stiku z divjim virusom, velikokrat še huje zboli kot necepljena oseba in kar se v svetu že dogaja (članek »S cepivom povezano pospeševanje bolezni (VEAD)- tveganje, o katerem se ne govori in ne poroča, Iniciativa slovenskih zdravnikov, 16.07.20201, je objavljen na spletni strani <https://www.slovenskizdravniki.si/s-cepivom-povezno-pospeševanje-bolezni>). Na ta problem – VEAD – je v članku, ki je bil objavljen na spletni strani NIJZ, zanimivo opozoril tudi dr. Ihan, ki pa, v javnosti in medijih o tem tveganju ni spregovoril. Predstavniki avstralske bolnišnice je pred kratkim na tiskovni konferenci bolnišnice s svojo izjavo potrdil prav to in izjavil, da je opazen trend naraščanja okužb z delta različico in da so vsi novi primeri njihovih bolnikov na intenzivnem oddelku »polno cepljeni«, le eden izmed njih je prejel le eno dozo cepiva (objavljeno dne 02.08.2021, Prava istina o zaključevanju u Australiji, kanal Vivid Light 888) (Ko je vodstvo bolnišnice opazilo »resničnost« izjave, je takoj v medij izpustilo popravke, češ, da se je zdravnik zmotil in da je hotel povedati, da nihče od bolnikov, razen enega, ni bil cepljen!). Enako ugotavljajo nizozemski in ameriški virologi, zaključujejo, da je očitno problem v cepivu.

Naj Vas za konec seznanimo še s **sodbo Družinskega sodišča v Weimarju (R Nemčija), s katero je sodišče 8. aprila 2021 razsodilo** (sodba objavljena na https://2020news.de/wp-content/uploads/2021/04/Amtsgericht-Weimar-9-F-148-21-EAO-Beschluss-anonym-2021-04-08_online.pdf), da je od učencev prepovedano zahtevati, da nosijo med poukom kakršne koli maske, se držijo socialne distance ter opravljajo hitre teste za SARS-CoV-2. Sodišče je presodilo tudi, da je treba poučevati šolarje v razredih (in ne »online«). Ob tem je potrebno dodati, da se sodna praksa sodišč držav članic EU šteje kot zavezujoča tudi za slovenski pravni red. Na civilne postopke se glede priznanja tujih sodnih odločb (za sodbe, ki izvirajo iz drugih članic EU) v RS uporablja Uredba Bruselj I. (št. 44/2001 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah). Na podlagi te Uredbe se uveljavlja sistem ipso iure priznanja. To pomeni, da sodna odločba, izdana v eni državi članici, učinkuje v drugih državah članicah, ne da bi bilo za to treba izpeljati kakršenkoli postopek (1. odstavek 33. člena Uredbe). Spodaj navedene sodbe sodišč držav članic EU so torej za uradne organe RS zavezujoče, kar se tiče ugotovitev dejanskega stanja in veljajo isto, kot da bi jih izdala slovenska sodišča.

V zgoraj navedenem postopku je sodišče presojalo v t.i. postopku zaščite otrok in njihovih pravic, v katerem je sodišče prišlo do zaključka, da sedanji ukrepi predstavljajo tveganje za duševno, fizično ali čustveno dobrobit otroka do te mere, da bo nadaljevanje teh ukrepov brez intervencije z veliko verjetnostjo pripeljalo do znatne škode. Ne samo, da je ogroženo predvsem otrokovo mentalno, telesno in duševno zdravje zaradi obveze nošenja mask, vzdrževanja socialne razdalje med seboj in do drugih oseb, temveč je že poškodovano. S protipravnimi ukrepi se istočasno kršijo številne pravice otrok in njihovih staršev po zakonu, ustavi in mednarodnih konvencijah, kakor tudi pravica do svobodnega razvoja osebnosti in do telesne nedotakljivosti ter pravice in dolžnosti staršev, ki se navezujejo na vzgojo in skrb staršev za svoje otroke. Sodišče je v predmetni sodbi ugotovilo: *"Otroci so poškodovani fizično, psihično in vzgojno, njihove pravice pa so kršene, ne da bi to koristilo otrokom samim ali tretjim osebam."* **V sodbi je še zapisano, da se upravitelji šol, učitelji in drugi ne morejo sklicevati na državnopravne predpise, na katerih temeljijo ukrepi, ker so ti protiuustavni in s tem nični, saj kršijo načelo sorazmernosti, na kateremu temelji pravna država.** Po tem načelu morajo biti ukrepi, predvideni za doseg zakonitega namena, primerni, nujni in sorazmerni v ožjem smislu – pretehtati je potrebno prednosti in slabosti, ki se z njimi dosežejo. Ukrepi, ki ne temeljijo na dokazih in so v nasprotju s tem načelom, so tako neprimerni za doseg legitimnega namena, ki ga zasledujejo in sicer za preprečitev preobremenitve zdravstvenega sistema ali zmanjšanje stopnje okužbe s SARS-CoV-2. Poleg tega je sodišče pojasnilo, da niso prizadete osebe tiste, ki morajo upravičevati protiuustavnost

posega v svoje pravice, temveč bi moral organ, ki s državnopravnimi predpisi posega v pravice državljanov, s potrebnimi znanstvenimi dokazi (stroke) dokazati, da so ukrepi, ki jih je predpisal, primerni za doseg predvidenih namenov in, da so sorazmerni. Do sedaj se to še ni zgodilo.

Kar se tiče nošenja obraznih mask, je sodišče sledilo mnenju sodne izvedenke, da učinkovitost mask za zdrave ljudi v javnosti ni podprta z znanstvenimi dokazi. V sodbi je zapisano še, da se mednarodne zdravstvene oblasti sicer zavzemajo za nošenje mask v javnih prostorih, a tudi pravijo, da za to ni dokazov iz znanstvenih študij. Vsi trenutno dostopni znanstveni rezultati kažejo, da maske nimajo vpliva na proces okužbe. Maske niso le neuporabne, temveč tudi nevarne, je presodilo sodišče. Kot še pojasnjuje izvedenka, je treba vsako masko pravilno nositi, da je načeloma učinkovita (kar pa ne pomeni, da preprečuje prenos virusa/okužbe). Če se jih dotaknete, lahko maske postanejo nevarne za okužbo. Ljudje maske ne nosijo pravilno, prav tako se jih zelo pogosto dotikajo z rokami. Tveganje za okužbo se ne zmanjša z nošenjem maske, temveč se celo poveča z nepravilnim ravnanjem z masko, "nerealno" pa je pričakovati in doseči, da bi prebivalstvo ustrezno uporabljalo maske.

Glede ohranjanja vsesplošne razdalje je sodišče sledilo oceni izvedenke in sicer, da vzdrževanje razdalje približno 1,5 m - 2 m, kadar nobeden od prisotnih ne kaže znakov prehlada, ni podprto z znanstvenimi podatki. Sožitje ljudi in predvsem brezskrben stik med otroki je s tem ukrepom zelo močno okrnjen, ne da bi bilo mogoče opaziti kakršno koli korist v smislu zaščite pred okužbami. Po njenih izjavah so presimptomatski prenosi sicer možni, ne pa nujni. Vsekakor pa so po mnenju izvedenke bistveno nižji pri ocenjevanju resničnih kontaktnih scenarijev, kot pri matematičnem modeliranju. V resničnosti gre za izredno nizko stopnjo prenosa pri asimptomatskih primerih, le 0,7%. Možnost, da bi asimptomatske osebe, ki smo jih prej opisovali kot zdrave, množično prenašale virus, je torej nesmisel. Tudi ob morebitnem povečanju stopnje okužbe z novo različico virusa, v obsegu, predvidenem v študijah, se pričakuje, da se širjenje virusa v šolah ne bo znatno povečalo. Tej neznatni koristi stojijo naproti številni možni neželeni učinki, povezani s telesno, psihološko in socialno blaginjo otrok, zaradi česar trpijo mnogi otroci, da bi preprečili eno samo okužbo. Izvedenka jih je med drugim podrobno predstavila na podlagi registra neželenih učinkov, objavljenega v reviji *Pediatric Journal*.

Pri vprašanju samotestiranja učencev in uporabe PCR ter hitrih antigenskih testov za ugotavljanje prisotnosti okužbe s SARS-Cov-2, je sodišče upoštevalo mnenje izvedenka, ki v svojem poročilu poudarja, da je s PCR testom mogoče zaznati le genski material, ne pa tudi ali RNA prihaja iz virusov, ki so sposobni razmnoževanja in okužbe. Prav tako je druga sodna izvedenka v svojem strokovnem molekularnem biološkem izvedenskem mnenju potrdila, da PCR test- tudi če je bil pravilno izveden- ne more dati nobene potrditve o tem, ali je oseba okužena z aktivnim patogenom ali ne. Tudi če je pri izvajanju PCR testa vse narejeno "pravilno", vključno z vsemi pripravljalnimi koraki in je test pozitiven, tj. da je zaznana zaporedje genoma, ki obstaja v enem od korona virusov ali celo v konkretnem SARS-CoV-2 virusu, to v nobenem primeru še ne pomeni, da je oseba, ki je pozitivno testirana, zares okužena in zato posledično nevarna/kužna. Rezultati PCR testa so, kot pravi sodna izvedenka, odvisni od številnih parametrov, ki po eni strani povzročajo precejšnje negotovosti, po drugi strani pa je z njimi mogoče ciljno manipulirati tako, da se doseže veliko ali pa le nekaj (na videz) pozitivnih rezultatov. Izpostaviti je treba dva očitna vira napak. Najprej je to število genomov, ki jih je treba testirati. Ta se je v skladu s smernicami WHO zaporedoma zmanjšal s prvotnih treh zaporednih na enega. Izvedenka je izračunala, da pri uporabi samo enega ciljnega gena pri mešani populaciji 100.000 testov z nobeno dejansko okuženo osebo in s povprečno stopnjo napak, dobimo rezultat 2.690 napačno pozitivnih. Če bi uporabili 3 ciljne gene, bi bilo le 10 lažno pozitivnih rezultatov. Drugi vir napak pa je tako imenovana vrednost ct (ciklov), to je število korakov amplifikacij/podvojitvev, ob katerih je test še vedno ocenjen kot "pozitiven". Sodna izvedenka poudarja, da po soglasnem znanstvenem mnenju vsi "pozitivni" rezultati od 35 cikla dalje, nimajo znanstvene (tj. utemeljene z dokazi) podlage. Test za odkrivanje SARS-CoV-2, ki so ga s pomočjo WHO razširili po vsem svetu, pa je bil (in tudi vsi ostali testi, ki temeljijo na njem) nastavljen na 45 ciklov, ne da bi določili, kje je vrednost ct "pozitivna". Tudi antigenski hitri testi, ki se jih uporablja za masovno testiranje, ne morejo zagotoviti nobenih informacij o okužbi ali

nalezljivosti, saj je z njimi mogoče odkriti le določene beljakovinske sestavine, ki niso povezane z virusom, ki ima zmožnost razmnoževanja. Na koncu je izvedenka poudarila še, da nizka specifičnost testov povzroča visoko stopnjo lažno pozitivnih rezultatov, ki imajo nepotrebne osebne (karantenske) in socialne (npr. zaprte šole, "poročila o izbruhih") posledice. Napake oz. veliko število lažno pozitivnih rezultatov je še posebej veliko pri testih na zdravih ljudeh.

Po preučitvi dejanskega in pravnega stanja ter oceni izvedenskih mnenj je družinsko sodišče v Weimarju tako prišlo do zaključka, da **veljavni protikoronski ukrepi predstavljajo tveganje za duševno, fizično ali čustveno dobro počutje otroka do te mere, da bi lahko otrokov nadaljnji razvoj, v primeru ne-intervencije, zelo verjetno utrpel znatno škodo**. Sodišče je svojo odločitev podkrepilo z dodatnimi argumenti, in sicer:

- a) PCR in hitri testi, ki se uporabljajo, načeloma niso primerni za ugotavljanje "okužbe" z virusom SARS-CoV-2. Izvedenec prof. dr. Kuhbandner je pojasnil, da je pri množičnih testih s hitrimi testi ne glede na simptome verjetnost dejanske okužbe, če dobimo pozitiven rezultat, le 2%. To bi pomenilo, da bi bilo za vsaka dva resnično pozitivna rezultata hitrega testa kar 98 lažno pozitivnih rezultatov hitrega testa;
- b) prisilno množično testiranje pri asimptomatskih, torej zdravih ljudeh, pri katerih sploh ne obstaja zdravstvena indikacija, ni dovoljeno uveljaviti, ker je ukrep **nesorazmeren z učinkom, ki ga je mogoče doseči z njim**. Hkrati pa redno prisilno testiranje postavlja otroke pod psihološki pritisk, ker je njihova sposobnost obiskovanja šole nenehno na preizkušnji;
- c) na podlagi raziskav v Avstriji, kjer v osnovnih šolah ne nosijo mask, ampak se trikrat na teden izvajajo hitri testi, je sodišče ugotovilo, da bi moralo 100.000 osnovnošolcev en teden prenašati vse stranske učinke nošenja maske, da bi preprečili le eno okužbo na teden.

Tudi Okrožno sodišče v Weilheimu (Nemčija) je tako prišlo do zaključka, da **ni dokazov, da bi obrazne maske lahko zmanjšale tveganje za okužbo, in odpravilo zahtevo po nošenju maske v šoli** za tožnico. Vodstvo šole tako od tožnice ne sme zahtevati, da bi nosila masko na območju šole. Sodišče je namreč prišlo do zaključka, da lahko **obrazne maske močno ogrožajo duševno in fizično počutje otrok**. Poleg tega je izvedenec prof. Kuhbander povedal, da ima 68% otrok težave zaradi nošnje mask. To lahko pripelje tudi do zobne gnilobe, slabega zadaha in vnetja dlesni. Poleg tega bi nošnja maske imela negativne posledice za razvoj otrok zaradi motenj neverbalne komunikacije.

V nadaljevanju vas opozarjamo na nekaj ključnih podatkov in študij, ki dokazujejo, da je uporaba zaščitne maske dejansko škodljiva (še posebej pa za otroke in mladostnike). Ukrep obvezne uporabe zaščitne maske v šolah je neprimeren, nepotreben in škodljiv, in sicer iz razlogov:

- a) uporaba zaščitnih mask ne preprečuje širjenja okužb z virusom SARS-CoV-2;
- b) nepravilna uporaba zaščitne maske pospešuje širjenje virusa SARS-CoV-2 in obolevnost za drugimi boleznimi ter bakterijskimi okužbami dihal;
- c) uporaba zaščitnih mask je nevarna za ranljive skupine ljudi (otroke, starejše, ljudi s srčno-žilnimi boleznimi, ljudi z boleznimi dihal,..) in za splošno populacijo, če maske ne uporabljajo skladno s strogimi navodili;
- d) zaščitne maske niso ustrezno opremljene skladno s predpisi Zakona o medicinskih pripomočkih in nimajo certifikatov skladnosti z evropskimi predpisi;
- e) na zaščitnih maskah ni jasnih navodil za pravilno uporabo;

- f) na zaščitnih maskah ni opozoril o morebitnih stranskih učinkih;
- g) uporaba mask je preveliko finančno breme za povprečno slovensko družino, zato Vlada ne sme državljanom naložiti takšnega ukrepa, ki lahko ogrozi njihovo preživljanje;
- h) ukrep Vlade RS za zajezitev širjenja okužb nalaga državljanom obvezno nošenje obrazne maske v zaprtih javnih prostorih in na prostem, ko ni mogoče zagotoviti medosebne razdalje 1,5m. Takšen ukrep za preprečevanje širjenja okužb ni učinkovit, ni koristen in je škodljiv za roke, kronične bolnike in za zdrave ljudi, ki mask ne uporabljajo na pravilen način;
- i) Odlok ni bil sprejet v skladu s stroko in nima ustrezne strokovne podlage. Vlada državljanom ni predstavila študij, iz katerih bi bilo jasno in nedvomno razvidno, da nošenje mask med celotno populacijo preprečuje okužbe in da ni škodljivo.

Ustavno sodišče je s sklepom št. U-I-83/20-10 določilo, da lahko Vlada uvede le tiste ukrepe, ki so strokovno utemeljeni in za njih obstaja znanstvena podlaga. Za uvedbo prisilne nošnje mask ni znanstvene podlage, in uvedba je v nasprotju z mnenjem strokovne skupine MZ. **Uporaba zaščitnih mask ne preprečuje širjenja okužb z virusom SARS-CoV-2 in je nevarna za ranljive skupine ljudi (otroke, starejše, ljudi s srčno-žilnimi boleznimi, ljudi z boleznimi dihal,..) ter za splošno populacijo, če maske niso uporabljane skladno s strogimi navodili.** Ukrep obvezne uporabe obraznih mask je avtoritaren in škodljiv za pretežen del populacije, Vlada pa ni niti poskrbela za opozorila in ozaveščanje ljudi in otrok o škodljivosti, s čimer nastaja nepopravljiva škoda pri ranljivih skupinah. O smiselnosti, koristnosti in škodljivosti uporabe zaščitnih mask se vedno glasneje s svojimi strokovnimi mnenji oglašajo tudi slovenski strokovnjaki – zdravniki – med drugimi dr. Sabina Senčar, dr. Matjaž Figelj, dr. Uroš Dobnikar in dr. Sebastjan Piberl. Ostala stroka pa je klonila pred pritiski politike in obmolnila, ko bi morala biti najglasnejša. Celo dr. Bojana Beovič je v večih televizijskih intervjujih med drugim izjavila, da je »uporaba mask močno močno dvomljiva«, da »zaščita ni zelo zanesljiva«, da uporaba maske pri zdravem človeku »ni potrebna« in da »uporaba mask v zasebnem življenju ni učinkovita in je malo smiselna«. V intervjuju za RTV Slo MMC portal je dr. Bojana Beovič izjavila, da »znanstvenih dokazov, da so maske učinkovite pri preprečevanju prenosa novega koronavirusa ali ki bi trdili nasprotno, ni. Lahko si pomagamo z maskami in drugimi virusnimi okužbami, vendar situacije niso vedno primerljive. Neustrezna raba mask je lahko škodljiva. Če imamo na površini maske viruse, se dotaknemo površine, lahko z rokami okužimo druge ljudi ali lastne sluznice. Poleg tega nam maska daje lažen občutek varnosti, da stojimo blizu drugih ljudi in ne upoštevamo t. i. higijene rok«. Seveda vse od navedenega drži, slovenska vlada pa kljub temu vztraja pri nerazumskih in škodljivih ukrepih, ki so v nasprotju s priporočili stroke. Vladni govorec Jelko Kacin je na novinarski konferenci dne 25.5.2020 celo izjavil, da *»Ne misliti, da je stroka odločila o tem, da bomo nosili maske. Ne, stroka je o tem samo razpravljala. Nekoč vam bom razkril, kdo je bil tisti, ki se je odločil za maske pri nas«*. Izjava Kacina jasno kaže na to, da je ukrep obvezne uporabe zaščitnih mask političen in ne strokoven. Tudi SZO, ki je najvišja instanca pri izdajanju navodil glede preventivnega obnašanja tako izrecno odsvetuje splošno uporabo zaščitnih mask pri pandemiji Covid-19, razen pri okuženih. SZO tako po svojem direktorju za nujno pomoč Michaelu Ryanu navaja, da ni dokazov, da nošenje zaščitne maske koristi, ob napačni uporabi pa celo prinaša dodatno tveganje.

Tom Jefferson in Carl Henegham v študiji »Maskiranje pomanjkanja dokazov s politiko«, objavljeni 23.07.2020, ugotavljata, da so praktično vse študije, ki govorijo o tem, da je nošenje mask koristno, izvedene neznanstveno in površno. Bilo je izvedenih le 6 resnih študij po znanstvenih kriterijih, vse so ugotovile, da nošnja mask nima bistvenega učinka na zmanjšanje širjenja gripi podobnih bolezni (GPB), niti v splošni populaciji, niti med zdravstvenimi delavci. Še več, ena študija je odkrila, da je stopnja okuženosti z GPB kar 13-krat višja pri Vietnamskih bolnišničnih delavcih, ki so nosili tekstilne maske.

Zaščitne maske niso ustrezno opremljene skladno s predpisi Zakona o medicinskih pripomočkih in nimajo certifikatov skladnosti z evropskimi predpisi.

Glede na vse zgoraj navedeno Vas pozivamo, da poskrbite za to, da otroci, dijaki, študenti ter vsi odrasli, ki na kakršenkoli način sodelujejo v procesu vzgoje in izobraževanja, ki bodo morebiti odklonili nošenje zaščitne maske, PCR test ali samotestiranje in t.i. cepljenje, ne bodo deležni kakršnihkoli pritiskov, posrednih in neposrednih prisiljevanj, sankcioniranj in stigmatizacije, saj to predstavlja nedopustno diskriminacijo. Kot že pojasnjeno, je tudi slovensko sodstvo že odločilo, da ne-nošenje zaščitne maske ne predstavlja prekrška – če nekaj ni prekršek, tudi obvezno ne more biti. Prosimo, da enak odnos vzdržujete tudi v razmerju do staršev, saj vse zgoraj navedeno velja tudi zanje.

Povsem enak odnos pa je potrebno vzpostaviti tudi v razmerju do vseh zaposlenih v šolstvu – delavcev VIZ. Vsebina pravic in obveznosti delavca iz delovnega razmerja je v skladu z **Zakonom o delovnih razmerjih (ZDR-1)**, da vestno opravlja delo na delovnem mestu oziroma v okviru vrste dela, za katerega je sklenil pogodbo o zaposlitvi, v času in na kraju, ki sta določena za izvajanje dela, upošteva organizacijo dela in poslovanja pri delodajalcu (prvi odstavek 33. člena ZDR-1). Zakon sicer tudi pravi, da mora pri tem delavec upoštevati zahteve in navodila delodajalca v zvezi z izpolnjevanjem pogodbenih in drugih obveznosti iz delovnega razmerja (prvi odstavek 34. člena ZDR-1), hkrati pa mora delavec spoštovati in izvajati predpise in ukrepe o varnosti in zdravju pri delu ter pazljivo opravljati delo, da zavaruje svoje življenje in zdravje ter življenje in zdravje drugih oseb (35. člen ZDR-1). To področje podrobneje ureja **Zakon o varnosti in zdravju pri delu (ZVZD-1)**, ki je v odnosu do ZDR-1 specialni zakon, določa pa temeljno odgovornost delodajalca za varnost in zdravje delavcev. Delodajalci sprejemajo ukrepe za zagotavljanje varnosti in zdravja pri delu na podlagi ocene tveganja. Potrebo po izvajanju in ustrezen način izvajanja testiranja na virus SARS-CoV-2 bi delodajalec moral ugotoviti in sprejeti v sodelovanju z izvajalcem medicine dela ter nato v oceni tveganja predvideti testiranje delavcev na prisotnost tega virusa. Vendar revizije ocen tveganja na račun pojava bolezni Covid-19 v javnih vrtcih in šolah niso bile opravljene in delodajalci (ravnatelji) v ocenah tveganja še niso sprejeli nobenih novih ustreznih ukrepov. Zaradi tega ne moremo šteti, da je ZDR-1 s tem, ko se sklicuje na izvajanje predpisov in ukrepov o varnosti in zdravju pri delu ter na pazljivo opravljanje dela, kar morajo spoštovati vsi, ki opravljajo dejavnost vzgoje in izobraževanja v VIZ zavodih pri svojem vsakodnevnem opravljanju poklica, zadostna pravna podlaga, ki določa in predvideva v svojih določbah tudi obveznost opravljanja obveznih presejalnih programov (tedenskega testiranja) na virus SARS-CoV-2 pri vseh zaposlenih, tako bolnih kot zdravih. Menimo, da gre za preširoko tolmačenje določb ZDR-1 in posledično za grob poseg v pravice zaposlenih na področju vzgoje in izobraževanja. Ne ZDR-1 ne ZVZD-1 se ne moreta tolmačiti tako, da ju lahko štejemo za pravno podlago za izvajanje prisilnega tedenskega testiranja, saj v svojih določbah teh ukrepov ne predvidevata. Upošteva zgoraj navedeno menimo, da nesodelovanje delavca pri izvajanju presejalnega programa oziroma zavrnitev testiranja, ne predstavlja neizpolnjevanje obveznosti iz delovnega razmerja oz. ne pomeni kršitve obveznosti iz delovnega razmerja.

Če pogledamo zakonodajo, ki ureja funkcijo ravnatelja, ugotovimo, da je splošni predpis, ki določa obveznosti ravnatelja, **Zakon o zavodih (ZZ)**, konkretnije pa pristojnosti ravnatelja ureja **Zakon o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (ZOFVI)**. ZZ pravi, da direktor zavoda (ravnatelj) organizira in vodi strokovno delo in poslovanje zavoda, ga predstavlja in zastopa in je odgovoren za zakonitost njegovega dela (funkcija poslovođenja in zastopanja). Bolj natančno so pristojnosti ravnatelja določene v 49. členu ZOFVI, ki pravi, da je ravnatelj pedagoški vodja in poslovodni organ javnega vrtca oziroma šole in zelo podrobno našteva naloge ravnatelja. Med vsemi zakonsko navedenimi nalogami, ki jih opravlja ravnatelj, ni nikjer niti z besedo omenjeno, da bi med njegove pristojnosti lahko spadalo tudi siljenje svojih delavcev v izvajanje obveznih presejalnih programov oziroma v prisilno testiranje na določeno nalezljivo bolezen. To nalogo oz. pristojnost bi lahko uvrstili kvečjemu pod njegovo obveznost, da zagotavlja izvrševanje odločb državnih organov, vendar pa iz nobenega od v zgoraj naštetih podzakonskih aktov, ki urejajo izvajanje presejalnih programov za zgodnje odkrivanje okužb z virusom SARS-CoV-2 (Uredba, Odredba, Sklep, Protokol) ali drugih predpisov oz. odločb državnih organov ne izhaja oziroma v njih ni določena pristojnost ravnateljev, da delavce pošiljajo na tedenska testiranja za ugotavljanje okužbe s SARS-CoV-2. Ta pristojnost ravnatelja bi lahko izhajala, kot že rečeno, le iz ocene tveganja za varstvo in zdravje pri delu, a ocene tveganja tega ukrepa tj. obveznosti testiranja delavcev na prisotnost okužbe z virusom SARS-CoV-2 ne vsebujejo. Ravnatelj ima torej na podlagi veljavne zakonodaje pravico od delavca zahtevati kvečjemu to, da delavec spoštuje in izvaja že omenjene predpise in ukrepe o varnosti in zdravju pri delu v skladu z ZVZD-1 ter pazljivo opravlja delo, tako da zavaruje svoje življenje in zdravje ter življenje in zdravje drugih oseb, na podlagi **Pravilnika o preventivnih zdravstvenih pregledih delavcev** pa ima pravico in dolžnost delavce poslati na preventivne predhodni zdravstvene preglede in na usmerjene obdobjne preventivne zdravstvene preglede, delavce, ki kažejo znake fizične ali psihične bolezni, pa je delodajalec dolžan poslati na druge usmerjene preventivne zdravstvene preglede. Zagotovo pa ravnatelj nima nobene pravice in pristojnosti, da v tedensko testiranje sili ZDRAVE delavce, ki ne kažejo nobenih znakov okužbe z virusom SARS-CoV-2 oziroma simptomov bolezni Covid-19, saj zdravi ljudje brez simptomov niso kužni in ne ogrožajo javnega zdravja. S tem, ko ravnatelj izvajajo pritiske na svoje zaposlene s siljenjem le-teh v obvezno testiranje, pa tudi z obveznim nošenjem maske, za kar v slovenskem pravnem redu ne obstaja nobena veljavna zakonska podlaga, so več kot očitno prekoračili svoja pooblastila.

Nadalje želimo opozoriti, da več študij, ki so jih v zadnjem letu izvedli tuji strokovnjaki, dokazuje, da šolsko okolje ni rizično okolje za prenos okužbe, saj otroci, zlasti mlajši, redko obolevajo za Covid-19 in razvijejo simptome bolezni, zato je tveganje za okužbo s SARS-Cov-2 v šolah izredno nizko. Prav tako je bilo s študijami dokazano, da je verjetnost, da bi neka asimptomatska oseba lahko bila prenašalec virusa (kužna), praktično zanemarljiva. Največ prenosov okužb se ne zgodi v šolskem okolju, temveč v domačem okolju znotraj gospodinjstev (Intra-Household and Close-Contact SARS-CoV-2 Transmission Among Children - a Systematic Review - PubMed (nih.gov)). Prav tako *European Centre for Disease Prevention and Control* v svojih objavljenih **Strategijah in ciljih Covid-19 testiranja** (COVID-19 testing strategies and objectives (europa.eu)) pravi, da se v šolskem okolju le priporoča testiranje za učitelje in učence in sicer le pri bolnih ljudeh, ki kažejo simptome sorodne kot pri bolezni Covid-19, ne pa kot presejalni program, kjer bi se obvezni in prisilno testiralo popolnoma vse, tudi zdrave osebe. Prav tako je Svetovna zdravstvena organizacija objavila svoje priporočilo, da se testirajo le osebe, ki razvijejo in že kažejo znake bolezni.

Z zahtevo po obveznemu tedenskemu testiranju na virus SARS-CoV-2 pri vseh zaposlenih v VIZ se grobo posega tudi v področje temeljnih človekovih pravic in svoboščin, ki so zaščitene z mednarodnimi konvencijami, kot so **Splošna deklaracija človekovih pravic** in **Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (EKČP)** ter številni drugi mednarodni pravni akti in pogodbe, kot so **Nurnberški kodeks**, **Helsinška deklaracija** in **Oviedska konvencija**, ki urejajo področje izvajanja

medicinskih in drugih znanstvenih poizkusov na ljudeh, medicinskih posegov v človeško telo (kamor spada tudi testiranje na virus SARS-CoV-2) in vsebujejo neodtujljivo pravico posameznika, da je seznanjen z vsemi nevarnostmi in tveganji nekega medicinskega posega ter da se medicinski poseg na človeku lahko opravi le na podlagi njegove svobodne privolitve. Na teh mednarodnih pogodbah temelji tudi II. poglavje **Ustave RS**. S siljenjem v obvezno tedensko testiranje vseh zaposlenih v VIZ dejavnosti in pogojevanjem zaposlitve pri delodajalcu z opravljenim testiranjem, ki se nanaša na čisto vse zaposlene, tudi popolnoma zdrave delavce, ki ne kažejo nobenih znakov okužbe in ne predstavljajo nobene grožnje za svoje okolje in javno zdravje, smatramo, da so ustavne temeljne človekove pravice in svoboščine grobo kršene.

Z vztrajanjem na obveznem (prisilnem) in invazivnem načinu testiranja na SARS-CoV-2 so vsem zaposlenim v dejavnosti vzgoje in izobraževanja tako kršene mnoge pacientove pravice, določene v 5. členu **Zakona o pacientovih pravicah (ZPacP)** in sicer zlasti pravica do primerne, kakovostne in varne zdravstvene obravnave (natančneje je opredeljena v 11. členu ZPacP), pravica do obveščeniosti in sodelovanja pacienta, ki vsebuje tudi pojasnilno dolžnost zdravnika (zlasti 20. in 21. člen) in pravica do samostojnega odločanja o zdravljenju (26. člen). V 26. členu ZPacP pravi, da pacientu, ki je sposoben odločanja o sebi, brez njegove poprejšnje svobodne in zavestne privolitve na podlagi prejetih pojasnil iz 20. člena tega zakona ni dovoljeno opraviti medicinskega posega oziroma zdravstvene obravnave. Prav zaradi odrekanja primerne, kakovostne in varne zdravstvene obravnave, neizvajanja pojasnilne dolžnosti s strani medicinskega osebja, neobveščeniosti in nezmožnosti sodelovanja ter samostojnega odločanja, predstavlja prisilni poseg invazivnega testiranja na SARS-CoV-2 hudo kršitev pacientovih pravic, ki gredo vsem državljanom RS, ko so podvrženi nekemu medicinskemu posegu.

Na podlagi vsega zgoraj zapisanega vztrajamo, da morajo ravnatelji spoštovati temeljne človekove pravice in svoboščine, ki izhajajo iz Ustave RS in tudi pravice učiteljev kot pacientov, ki izhajajo iz ZPacP ter iz vseh relevantnih mednarodnih pogodb. Držati se morajo zakonskega okvira pristojnosti in nalog, zanje predvidenih v zakonih ZZ in ZOFVI. **Glede na vse navedeno se pričakuje, da se nemudoma preneha s prakso siljenja vseh, tudi zdravih zaposlenih, v obvezno testiranje na SARS-CoV-2 in pogojevanem zaposlitve z opravljenim testiranjem oziroma z grožnjami z odpovedjo delovnega razmerja.**

Pozivamo vas, da se vzdržite kakršnihkoli pritiskov na otroke in starše, vzgojitelje in učitelje, da od otrok, vzgojiteljev in učiteljev ne zahtevate nošenje zaščitne maske v šoli in šolskem okolju (saj kot rečeno, za to ne obstaja nobena pravna podlaga), prav tako, da jih ne silite v testiranja in t.i. cepljenje proti Covid-19 (saj tudi za to ne obstaja nobena pravna podlaga), sicer bomo v nasprotnem primeru primorani ukrepati ter zdravje naših in vaših otrok ter vseh ostalih odraslih oseb, ki na kakršenkoli način sodelujejo v vzgojno izobraževalnem sistemu zaščititi na pristojnem sodišču.

S spoštovanjem,